Здрастуйте, любі друзі! Сідайте зручніше, будь ласка. Розкажу я вам зараз казку, Розкажу вам казкову билицю Про чарівну Жарт-Птицю.

Слухайте!..

Десь — не тут, колись — не тепер, за широкими морями, за високими горами, на казковій землі жили собі, були собі казковий дід Мудрило і казкова баба Лагода.

Своїх казкових дітей вони не мали. І взяли вони собі на виховання сімох звичайнісіньких неказкових хлопчиків.

Дуже любили дід Мудрило і баба Лагода своїх синів. Та й справді гарні були хлопці — кароокі, чорноброві, ставні, веселі й кмітливі. Любили й пестили їх дід та баба. Догоджали, як тільки могли. Особливо баба.

Ні за холодну воду не давала братися — все за них робила.

— Нехай! Вони ж діти! Вони ж маленькі! Їм же важко. Нехай!

Дід часом хмурився, але не сперечався з бабою — аби не подумала, що він їх менше любить.

Звикли брати, що їх люблять-голублять, що про них дбають, що їм усе кращеньке, що для них — хоч зірку з неба. Безтурботно їм жилося в казкового діда Мудрила і казкової баби Лагоди.

Та минав час. Повиростали хлопці. Стали парубками.

От покликали якось дід Мудрило й баба Лагода синів і кажуть:

— Сини наші, синочки, синочки-голубочки! Ми вже постаріли, знесиліли й посивіли. Хочемо йти на пенсію. Будемо жити собі на горі Спокою, читати книжки і дивитися чаривізор… Віднині ви самі мусите про себе дбати… Та напослідок виконаємо будь-яке ваше прохання. Просіть усе, що хочете. Але пам'ятайте — ми можемо виконати лише одне прохання кожного з вас. Тільки одне. Отож подумайте гарненько. Не поспішайте. Не легковажте. Глядіть, щоб того, що попросите, на все життя вистачило.

Перезирнулися хлопці, сіли — задумалися…

— О! — зробив рота бубликом перший. — Придумав! Хочу бути чарівником! Чарівником-Будівником! Казкові палаци будувати хочу. Щоб тільки махну рукою — і вмить казковий палац стоїть.

— О! — і собі зробив рота бубликом другий. — І я! Теж хочу чарівником. Чарівником-Садівником. Щоб тільки поведу бровою — і вже росте чарівна яблуня, на кожній гілці яблуко золоте.

— О! І я!.. О! І я!.. О! І я! О! І я!.. — наче ціла в'язка бубликів розсипалася — всі захотіли бути чарівниками.

— А чи добре ви подумали? — питає дід Мудрило.

— Добре! — відповідають сини.

— Чи не передумаєте потім? — вдруге питає лід Мудрило.

— Не передумаєм!

— Чи не будете жалкувати? — втретє питає дід Мудрило.

— Отаке! Чого ж жалкувати?! — відповідають сини. — Стати чарівниками і ще жалкувати! Ха!

— Ну нехай уже так буде, як вони хочуть! Нехай! — сказала баба Лагода.

— Що ж! Гаразд! — сказав дід Мудрило. — Хай буде по-вашому. Лягайте, синочки, спати. Вранці прокинетесь уже чарівниками. А тепер прощавайте. Здорові бувайте. Нас не забувайте.

Запрягли дід і баба воза, поклали на нього своє манаття і поїхали на гору Спокою.

А брати повечеряли, почистили зуби, помили вуха і повкладалися спати.

Вранці попрокидалися, вмилися, зарядку зробили, поснідали. Стали — дивляться один на одного: як воно там — чарівники вже чи ні. І кожному лячно першому починати — а що, як не вийде. Ніколи ж не чаклували ще у житті.

Нарешті старший одважився, повітря повні груди набрав, проказав чарівне заклинання:

Майна — віра!

Віра — майна!

Хай палац

Зросте негайно!

Потім рукою тільки — мах! — і присів, замружився… Гур-гуррр! — наче гора з неба звалилася. І постав перед братами новісінький казковий палац — тільки цемент од струсу куриться та шибки дзеленчать.

Здивовано-радісно перезираються брати, а тоді я-ак крикнуть хором:

— Уррра-а-а!..

Аж захитався палац.

Стали брати чарівниками. Перший, як ви вже знаєте, Чарівник-Будівник. Махне рукою — і вмить казковий палац стоїть.

Другий — Чарівник-Садівник. Поведе бровою — і вже росте чарівна яблуня, на кожній гілці яблуко золоте.

Третій — Чарівник-Годівник. Цей мав скатерть-самобранку. Як розстеле скатерть зранку — їжте, пийте всі, хто хоче, до самісінької ночі.

Четвертий — Чаклун-Красотун. З будь-якої потвори гидкої міг прекрасну зробити принцесу.

П'ятий — Одівець-Кравець. У чудові модні шати міг він цілий світ убрати.

Шостий — Майстер-Видумляйстер. Цьому варто забажати і — негайно буде мати різні ловкі апарати, хитромудрі автомати, що робитимуть за тебе геть усе, що тільки треба.

Ну а сьомий — то Літун-Плавець-Ходило. Він завідував летючими кораблями, чоботами-скороходами, килимами-самольотами, горбокониками та іншим казковим транспортом.

Радіють брати-чарівники, захлинаються:

— От молодці батьки наші!

— От удружили!

— От догодили!

— Ну, тепер не пропадем повік-віки!

— Тепер житимемо!

— Побудуємо місто Непрацюй-Веселись.

— І будем жити, не тужити, цілий день радіти, нічого не робити.

— Правильно!

— Абсолютно!

Так і зробили. Побудували місто Непрацюй-Веселись. Кожному братові — окремий палац. З басейном. З садом золотих яблунь. З чаривізором. З чарифоном. З безліччю хитромудрих апаратів-автоматів, які все геть-чисто роблять. А посередині для всіх — здоровенницький Палац Розваг, де різні ігри, атракціони, кімнати сміху, штучний каток-ковзанка, бібліотека, тир і тому подібне.

Побудували брати-чарівники місто Непрацюй-Веселись. Влаштували новосілля. Раптом задзвонив чарифон. Узяли брати трубки, попритуляли до вух — слухають:

— Алло! Синочки-голубочки! Здрастуйте! Це ми, ваші мама й тато. Як ви там? Як поживаєте?

— Привіт! — радісно загукали брати-чарівники. — Драстуйте, мамашо! Драстуйте, папашо! Як живемо? Живемо здорово! Радіємо — не сумуємо! Любий татусю! Ненька рідненька, дякуємо красненько! Спасибі вам величезне! Цілуємо, обіймаємо, жодних претензій не маємо! Салют!

— От і добре! От і прекрасно! Дуже за вас раді! Бувайте здоровенькі! До побачення!

І поклали трубку.

Минуло новосілля.

Попрокидалися брати-чарівники, повмивалися, зарядку зробили, поснідали, посідали — один на одного дивляться:

— Ну, що будемо робити, хлопці!

Руками розводять — не знають. Нуднувато якось.

— То що, може, у Палац Розваг?

— Гайда!

Пішли у Палац Розваг. Ходили-ходили… З Майданчика Атракціонів у Кімнату Сміху. З Кімнати Сміху у Зал Веселих Ігор. Із Залу Веселих Ігор ще далі…

Тинялися-тинялися… Не хочеться… Не регочеться… Не грається… Не читається… Нудно.

І тут знову чарифон деренчить:

— Алло! Як настрій, синочки? Як здоров'ячко?

— Та нічого… Порядок… — стримано, але бадьоро відповідають брати: соромно їм признатися, що сум чогось напав.

— Ну, добре-добре. Гуляйте, розважайтесь. Аби все у вас було гаразд. До побачення, синочки!

— Привіт! — коротко відповіли брати.

…Минуло ще кілька днів.

…Тиждень минув.

…Минув місяць.

Наче чорна хмара насунула на місто Непрацюй-Веселись. Тиняються по ньому брати-чарівники, місця собі не знаходять.

Все у них є. Все, що тільки забажають. А радості — нема. Бо нема бажань. Варто тільки комусь щось побажати, ворухнув пальцем — і вже є.

Без жодних зусиль, без жодної затримки. А коли все так легко дається, коли все є — то й бажати нецікаво.

Зникли у братів-чарівників бажання. Порожньо в голові, порожньо в серці — аж гуде.

Нічого не хочеться. Ні-чо-гі-сінь-ко.

А раз нічого не хочеться — звідки ж радість візьметься?…

Нема радості. Нема щастя.

Розучилися сміятися брати. Втратили здатність радіти. Забули, як сміх звучить. Весь час плакати хочеться.

І тут знову задзвонив чарифон:

— Алло! Синочки-голубочки! Як ви там? Чи здорові, чи веселі у своїй новій оселі, в місті Непрацюй-Веселись?

Не витримали брати. Застогнали-заплакали в чарифон:

— Ой, мамочко! Ой, таточку! Ой, кепсько!! Ой, що ж ми наробили! Не живемо, а мучимось. Забули, як сміх звучить. Рятуйте! Поможіть!

— Ех, синочки-голубочки! Бідолайчики! Та ми ж вас попереджали — думайте гарненько! А тепер не можемо вже нічого зробити. На пенсії ми.

— Ой, що ж воно буде?! — заплакали брати. — Невже все життя сумувати, від нудьги вмирати?! Хоч порадьте щось. Ви ж мудрі, ви ж розумні. Підкажіть хоч, що робить.

— Підказати можна. Живе на світі Чарівник-Жартівник Нежурись. Їдьте до нього. Може, він вам допоможе.

— А де ж, де він живе, той Нежурись?

— За трьома морями — Синім, Зеленим і Червоним.

— То ми зараз! Негайно!

— Стривайте! Не поспішайте. Зараз уже вечір. А дорога далека. Лягайте спати. Завтра вранці вирушите. На добраніч, діти!

Клацнуло у чарифоні — поклали дід Мудрило й баба Лагода трубку.

А брати-чарівники повечеряли, почистили зуби, помили вуха й повкладалися спати.

Вранці прокинулися, вмилися, зарядку зробили, поснідали. Перезирнулися.

— Ну що?

— В дорогу! — рішуче сказав Чарівник-Будівник. — Давай сюди, Ходило, летючого корабля швиденько.

— Правильно, — сказав Чарівник-Садівник.

— Абсолютно, — сказав Чарівник-Годівник.

І всі інші брати сказали: "Абсолютно правильно".

Ляснув тричі у долоні Літун-Плавець-Ходило. З'явився летючий корабель. Полізли на корабель брати. Посідали. Став Літун-Плавець-Ходило біля керма. Завів казково-реактивного двигуна. Бадьорим голосом чарівне заклинання виголосив:

Тири-дири-нашатири!

Двадцять дев'ять на чотири,

Дев'яносто п'ять на три.

Корабель, розгін бери!

І злітай у синє небо,

І лети, куди нам треба!

Гурр!

Загудів реактивний двигун.

Затремтіла-застогнала земля навкруги.

Хиляться до землі дерева. Падають з них золоті яблука. Вихорем закручується в небо пил-порохнява.

А корабель не злітає. Не може одірватися від землі.

— Що сталося? Чому не летимо?! — перекрикуючи ревіння двигуна, загукали брати.

Вимкнув Літун-Плавець-Ходило мотор, зітхнув:

— Корабель перевантажений… Не розрахований на таку кількість пасажирів. Або хай хтось злізе, або…

Виявляється, навіть казковий транспорт іноді підводить.

Спохмурніли брати. Мовчки спідлоба дивляться. Ніхто не хоче вилазити. Ніхто не хоче залишатися вдома. Всі хочуть їхати до Чарівника-Жартівника Нежурися.

— Хлопці! — вигукнув раптом Майстер-Видумляйстер. — Раз не може летіти, хай хоч по морю пливе!

— Правильно! — сказав Чарівник-Садівник.

— Абсолютно! — сказав Чарівник-Годівник.

І всі інші брати сказали: "Абсолютно правильно".

Повеселішав Літун-Плавець-Ходило:

— Це зовсім інша справа! Це будь ласка! Ану, братця, спустимо його на воду!

Злізли брати-чарівники з корабля. Взялися — троє з одного боку, троє з другого, Літун-Плавець-Ходило іззаду.

— Рраз-два! Нумо! Раз-два! Нумо! — Попхнули летючого корабля до моря. Спустили на воду. Знову полізли на корабель. Повсідалися.

Став Літун-Плавець-Ходило до керма. Завів реактивного двигуна. Дзвінким голосом виголосив чарівне заклинання:

Тири-дири-нашатири!

Вісімнадцять на чотири.

Дев'яносто сім на три.

Корабель, розгін бери,

Не лети вже в синє небо,

А пливи, куди нам треба!

Фіть!

Забулькало під кормою.

Посунув корабель.

— Поїхали! — загукали брати.

І попливли вони Синім морем.

День пливуть…

Два пливуть…

Три пливуть…

Перепливли Синє море.

Попливли Зеленим морем.

День пливуть…

Два пливуть…

Три пливуть…

Перепливли Зелене море.

Попливли Червоним морем.

День пливуть…

Два пливуть…

На третій день припливли до берега.

Бачать — стоїть на березі на горбку чудернацька хатка, на людську голову схожа: круглими віконцями на світ дивиться, дверима всміхається. Жовта стріха — як волосся руде. Над дверима козирок-піддашок — наче ніс кумедний. А в'юнкий плющ під тим носом, ніби вуса, кучерявиться і вниз по горбку зеленою бородою спадає.

Вийшов з хатки дідусь. Обличчям на хатку точнісінько схожий. Усміхається весело і привітно.

Здогадалися брати, що це й є Чарівник-Жартівник Нежурись. Привіталися чемненько і розказали, чого приїхали. Вислухав Чарівник-Жартівник Нежурись уважно і каже:

— Помогти вам може тільки чарівна Жарт-Птиця. Більше ніхто. Тільки Жарт-Птиця може знову навчити вас сміятися, повернути вам радість життя. От!

— А де ж, де ця чарівна Жарт-Птиця? Як її упіймати? — скрикнули в один голос брати.

— Упіймати її дуже важко.

— А як хоч побачити її?

— Побачити — не знаю… А от спробувати поговорити з дівчатами, які охороняють її, можна. Неподалік у лісі є сунична галявина. Щодня опівночі Жарт-Птиця прилітає туди пастися. Суниці — найулюбленіша їжа Жарт-Птиці. Недарма в народі кажуть, що ця ягола чудодійна і що вона повертає здоров'я і силу… От! Щоб ніхто випадком не скривдив Жарт-Птицю, на суничну галявину приходять її стерегти сестриці-сміяниці. Старша Веселиця Прекрасна і шестеро її сестер. Кожна стереже раз на тиждень. Гуртом, звичайно, туди не йдіть, бо тільки сполохаєте Жарт-Птицю і вона одразу відлетить. А по одному спробувати можна.

Ледве дочекалися брати вечора.

Першим пішов на суничну галявину найстарший брат — Чарівник-Будівник…

Сів за кущем ожини, став чекати.

Рівно опівночі почувся помах крил і освітилася галявина рожевим сяйвом. Дивиться-вдивляється Чарівник-Будівник — не бачить Жарт-Птиці. Тільки рожеве сяйво у траві перекочується.

Аж тут зашелестіли кущі, і вийшла на галявину дівчина. Висока, струнка, як тополя, ставна, чорнобрива. Гарна — очей не відвести. Сіла на галявині, вінок із чорнобривців плете, всміхається. Чарівник-Будівник слова не міг вимовити. Мовчав зачарований. Нарешті зашепотів стиха:

— Дівчино-сміянице! Дуже потрібна мені Жарт-Птиця! Дозволь упіймати.

Обернулася Веселиця Прекрасна:

— А ти хто такий? — питає. — Що вмієш?

Розказав Чарівник-Будівник про себе.

— Ну що ж — покажи своє уміння.

Звівся Чарівник-Будівник на рівні ноги. Чарівне заклинання проказав:

Майна — віра!

Віра — майна!

Хай палац

Зросте негайно!

Рукою махнув — і з'явився на галявині казковий палац.

Глянула на нього Веселиця Прекрасна, похитала головою, зітхнула:

— Ні! Не подобається мені!

— Чому? — здивувався Чарівник-Будівник. — Такий же палац чудовий.

— Без любові, без радості зроблено, — сказала Веселиця Прекрасна. — Прощай!

І не встиг Чарівник-Будівник слова вимовити — зникла. І казковий палац зник. Знову стало темно на суничній галявині.

До самісінького ранку ждав Чарівник-Будівник. Але Веселиця Прекрасна і Жарт-Птиця так і не з'явилися більше.

А як сонечко зійшло, побачив Чарівник-Будівник там, де сиділа дівчина, вінок з чорнобривців. Взяв Чарівник-Будівник той вінок і сховав на грудях. А тоді повернувся до братів і розказав, яка його невдача спіткала.

Другої ночі пішов на суничну галявину Чарівник-Садівник. Сів за кущем ожини, став чекати.

Рівно опівночі почувся помах крил і освітилася галявина рожевим сяйвом. Дивиться-вдивляється Чарівник-Садівник — не бачить Жарт-Птиці. Тільки рожеве сяйво у траві перекочується.

Зашелестіли кущі, і вийшла на галявину дівчина. Сірі очі добротою світяться, ніжні уста як червоний мак горять. Сіла на галявині, вінок із червоних маків плете, всміхається.

Чарівник-Садівник мовчить зачарований. Нарешті зашепотів:

— Дівчино-сміянице! Дуже потрібна мені Жарт-Птиця. Дозволь упіймати.

Обернулася дівчина: — А ти хто такий? — питає. — Що вмієш?

Розказав Чарівник-Садівник про себе.

— Ну що ж — покажи своє уміння.

Звівся Чарівник-Садівник на рівні ноги. Чарівне заклинання проказав:

Не проста — золота

Хай тут яблуня зроста!

Повів бровою, і виросла на галявині золота яблуня, рясно обліплена золотими яблуками.

Глянула на неї дівчина, похитала головою, зітхнула:

— Ні! Не подобається мені!

— Чому? — здивувався Чарівник-Садівник. — Така ж яблуня гарна.

— Без любові, без радості зроблено, — сказала дівчина. — Прощай!

І не встиг Чарівник-Садівник слово вимовити — зникла дівчина, і золота яблуня зникла.

До самісінького ранку ждав Чарівник-Садівник. Але дівчина-сміяниця і Жарт-Птиця так і не з'явилися більше.

А як сонечко зійшло, побачив Чарівник-Садівник: де сиділа дівчина, вінок із червоних маків лежить. Взяв Чарівник-Садівник той вінок і сховав на грудях. Повернувся до братів і розказав, яка і його невдача спіткала.

Третьої ночі пішов на суничну галявину Чарівник-Годівник. Сів за кущем ожини, став чекати.

Рівно опівночі почувся помах крил і освітилася галявина рожевим сяйвом.

І вийшла на галявину дівчина. Карі очі золотисто проміняться, щоки рум'яні — наче мальви лісові. Сіла на галявині, вінок із лісових мальв плете, всміхається.

Чарівник-Годівник занімів зачарований. А як опанував себе, зашепотів стиха:

— Дівчино-сміянице! Дозволь мені упіймати Жарт-Птицю. Дуже треба.

Обернулася дівчина:

— А ти хто такий? — питає. — Що вмієш?

Розказав Чарівник-Годівник про себе.

— Ану, покажи своє уміння.

Розстелив Чарівник-Годівник скатерть-самобранку, проказав:

Еники-беники

З сиром вареники.

Беники-еники

З маком крученики.

Печене-варене

Хай буде все

У мене!

І вмить на скатертині-самобранці запарувало-запахло і печене, і варене, і холодне, і гаряче, і солодке, і гірке… Глянула дівчина, скуштувала трішки, похитала головою, скривилася.

— Не подобається!

— Чому? — здивувався Чарівник-Годівник. — Така ж смакота!

— Без любові, без радості зроблено, — сказала дівчина. — Прощай.

І зникла.

А як сонечко зійшло, побачив Чарівник-Годівник на тому місці вінок із лісових мальв. Взяв той вінок, сховав на грудях. Повернувся до братів і розказав, що і в нього нічого не вийшло.

Четвертої ночі пішов на суничну галявину Майстер-Видумляйстер. І він сів за кущем ожини, чекає.

Опівночі почувся помах крил і освітилася галявина рожевим сяйвом. І вийшла дівчина-сміяниця. Очі — мов фіалки лісові! Краси невимовної. Сіла на галявині, вінок із лісових фіалок плете, всміхається.

Майстру-Видумляйстру мову одібрало. Ледве спромігся прошепотіти стиха:

— Дівчино-сміянице! Жарт-Птицю дозволь упіймати. Отако треба!

Обернулася дівчина:

— А ти хто такий? — питає. — Що вмієш?

Розказав про себе Майстер-Видумляйстер.

— Покажи ж своє уміння.

Звівся Майстер-Видумляйстер на рівні ноги. Проказав чарівне заклинання:

Тангенс-синус

Керосинус.

Мінус

Косинус-бензинус.

Кібер-Бібер

Апарат.

Бібер-Кібер

Автомат.

І на землі задзижчали, загули, заморгали лампочками чудернацькі апарати-автомати, які могли робити все, що заманеться.

Глянула дівчина, похитала головою, зітхнула.

— Вибачай! Не подобаються мені твої керосинуси.

— Чому? — здивувався Майстер-Видумляйстер, — Такі ж ловкі, геть усе можуть.

— Без любові, без радості зроблено, — сказала дівчина. — Прощай!

І зникла — мов не було.

А як сонечко зійшло, побачив Майстер-Видумляйстер на тому місці вінок із лісових фіалок. Взяв він той вінок, сховав па грудях. І пішов до братів розказувати, яка його теж невдача спіткала.

П'ятої ночі вирядився на суничну галявину Чаклун-Красотун.

— От я таки впіймаю, — казав ідучи. — Мене красою не вразиш. Я у тій справі сам — будь здоров — спеціаліст.

Прийшов на галявину, сів за кущем ожини, став чекати.

Рівно опівночі почувся помах крил і освітилася галявина рожевим світлом. Зашелестіли кущі, і вийшла на галявину дівчина. Гарна, наче сонце ясне. Золоте волосся — як сонячний цвіт кульбаби. Сіла на галявині, вінок із кульбабок плете, всміхається. Чаклун-Красотун все на світі забув, очей одірвати не може. Ледве отямився, забелькотів:

— Дівчино-сміянице! Дуже не… не… ме… ме… Жарт-Птиця!

Обернулася дівчина:

— А ти хто такий? — питає. — Що вмієш?

Розказав Чаклун-Красотун про себе.

— Гаразд, покажи своє уміння.

Побачив Чаклун-Красотун у траві велику банькату жабу, тицьнув на неї пальцем і проказав чарівне заклинання:

Ану швидко, ану скоро

Стань царівною, потворо!

І вмить баньката жаба обернулась на струнку красуню-царівну.

Глянула на неї дівчина, похитала головою, зітхнула:

— Ні! Не подобається мені!

Та Чаклун-Красотун і сам бачив, що його царівна-жаба не може рівнятися до дівчини-сміяниці.

— Прощай! — мовила дівчина.

І зникла.

А як сонечко зійшло, побачив Чаклун-Красотун на тому місці вінок із кульбаб. Взяв він той вінок, сховав на грудях. І пішов до братів признаватися, що і йому не пощастило.

— Ех ви! — сказав Одівець-Кравець. — Чарівники називається! Тепер я піду! Де ви бачили дівчину, до гарного вбрання байдужу?

Пішов Одівець-Кравець на суничну галявину. Став чекати.

Рівно опівночі почувся помах крил і освітилася галявина рожевим сяйвом. Вийшла на галявину дівчина-сміяниця. Очі сині-сині — як волошки польові. Сіла на галявині, вінок із волошок плете, всміхається. Одівець-Кравець заціпенів, ворухнутися не може.

Ледве отямився, зашепотів:

— Дівчино-сміянице! Дуже потрібна мені Жарт-Птиця! Дозволь спіймати.

Обернулася дівчина:

— А ти хто такий? — питає. — Що вмієш?

Розказав Одівець-Кравець.

— Ну, показуй своє уміння.

Звівся Одівець-Кравець на рівні ноги. Проказав чарівне заклинання:

Крій-шиття

До пуття,

Максі-міні

На машині.

Гофре-плісе,

Зигзаг — і все!

Мить — і вже тримає Одівець-Кравець на плічках дві сукні: одна довга, друга коротка. Глянула дівчина, похитала головою, зітхнула:

— Не подобається!

— Чому? — не йме віри Одівець-Кравець. — Наймодніші ж фірмові сукні.

— Без любові, без радості зроблено, — сказала дівчина. — Прощай!

І зникла — мов не було.

А як сонечко зійшло, побачив Одівець-Кравець на тому місці вінок із волошок. Взяв він той вінок, сховав на грудях. І пішов до братів вибачатися.

— Ну, Літун-Плавець-Ходило, тепер на тебе вся надія, — сказали брати. — Як ти не зробиш — то все загуло.

Пішов на суничну галявину Літун-Плавець-Ходило.

Іде лісом, раптом назустріч йому якась темна постать у плащі.

— Стій, — каже, — хто такий? Куди йдеш?

— Чарівник я, — відповідає Літун-Плавець-Ходило. — Іду у своїй справі. А ти хто?

— І я чарівник. Чарівник-Мандрівник. По світу блукаю, щастя-долі шукаю. Часу не гаю, всім допомагаю. І тобі допомогти можу. Як треба.

"О! — зрадів Літун-Плавець-Ходило. — Сама доля всміхається мені. Як не скористатися з такої зустрічі!"

І розказав він Чарівникові-Мандрівникові, куди йде. І про Жарт-Птицю розказав, про невдачу своїх шістьох братів і про те, що тепер уся надія тільки на нього.

— Добре, що ти мене зустрів. Я тобі допоможу, — сказав Чарівник-Мандрівник. — У мене є мішок-самолов. Ми тим мішком Жарт-Птицю впіймаємо. І буде вона вашою. Ходімо! Спершу ти своє діло роби, а потім я підключуся.

Повів Літун-Плавець-Ходило Чарівника-Мандрівника на суничну галявину.

Сіли вони за кущем ожини, чекають.

Рівно опівночі почувся помах крил і освітилася галявина рожевим сяйвом. І вийшла дівчина-сміяниця. Красуня. Білолиця — як лілея. Сіла на галявині, вінок із білих лілей плете, всміхається. Ледь чутним від хвилювання голосом Літун-Плавець-Ходило зашепотів:

— Дівчино-сміянице! Страшенно потрібна мені Жарт-Птиця. Дозволь упіймати!

Обернулася дівчина:

— А ти хто такий? — питає. — Що можеш-умієш?

Розказав Літун-Плавець-Ходило про себе все.

— Ну що ж — показуй своє уміння.

Схопився Літун-Плавець-Ходило на рівні ноги. Промовив:

Вперше лясну у долоні —

Гей, з'явіться, горбоконі!

Вдруге — килим-самоліт,

Приготуйся у політ!

Втретє — встаньте, скороходи,

Найновісінької моди!

Учетверте — корабель,

Через тридев'ять земель

В мить одну перелети,

Прилети і стань сюди!

Вп'яте лясну — землерий,

Приповзи сюди мерщій!

Раз-два-три-чотири-п'ять!

Починаю викликать!

Ляснув Літун-Плавець-Ходило вперше у долоні — з'явилися два горбоконики: один сірий, другий вороний. Заіржали, копитами зацокали.

Вдруге ляснув у долоні — розстелився на землі килим-самоліт, квітчастий, пухнастий, з китицями.

Втретє ляснув — звалилися йому просто під ноги два здоровенницьких чоботи на товстелезній підошві — "платформі".

Учетверте ляснув Літун-Плавець-Ходило — і опустився з неба летючий корабель з блакитними вітрилами.

Вп'яте ляснув — заворушилася земля на галявині, і вигулькнув чарівний землерий, що під землею ходить, як підводний човен під водою.

Задоволено потирає руки Літун-Плавець-Ходило, дивиться переможно на дівчину-сміяницю.

Вона плечима знизала, головою похитала, зітхнула глибоко:

— Ні! Не подобається мені!

— Чому? — розгублено питає Літун-Плавець-Ходило.

— Без любові, без радості зроблено, — сказала дівчина. — А без любові, без бажання, без зусиль і без старання — все не те, усе пусте!..

І не встигла вона "прощай" сказати, як тут вискочив із-за куща ожини Чарівник-Мандрівник з мішком-самоловом.

Шургиць у мішок Жарт-Птицю, шургиць у мішок дівчину-сміяницю. Аж тут ще шість дівчат-сміяниць на галявину вибігли виручати свою сестру. Він і їх у мішок — шургиць! Та на летючий корабель, та в небо — фіть! — і нема. І всі казкові засоби пересування вмить позникали.

Літун-Плавець-Ходило не встиг і рота роззявити.

Лишився на галявині тільки вінок з білих лілей.

Схопив Літун-Плавець-Ходило той вінок, сховав на грудях та бігом до братів!

— Ой-йой! Ой, таке трапилось! Ой, лишенько!.. — Ой! — та захлинаючись розказує, що сталося.

Слухають брати, тільки очима кліпають, нічого збагнути не можуть. Знову до Чарівника-Жартівника Нежурися на пораду подалися.

Зітхнув Нежурись:

— Біда трапилась. Ніякий то не Чарівник-Мандрівник був, а був то лютий Чарівник-Войовник Бомбула. Він давно за Жарт-Птицею полював, давно шукав суничну галявину, тільки не знав, де вона. Не треба було його туди вести. Та пізно вже про це говорити.

— Ой, я ж не знав! Я ж думав як краще! Ой, що ж тепер буде? — у відчаї вигукнув Літун-Плавець-Ходило.

— Доведеться вам, хлопці, іти визволяти Жарт-Птицю і сестриць-сміяииць.

— Та хоч на край світу! — закричав Літун-Плавець-Ходило. — Та куди завгодно! Зараз я килим-самоліт організую і…

— Не вийде в тебе нічого з килимом-самольотом, — тихо сказав Нежурись. — Пропали твої чари. Забрав їх Бомбула разом з летючим кораблем.

— А… а що ж робити? — розгубився Літун-Плавець-Ходило.

— Пішки йти. Своїми ногами.

— А куди? Ми ж не знаємо.

— От вам ліхтарик-блимарик. Він вам шлях вказуватиме. Куди його промінь буде блимати, туди й ідіть. Ну, прощайте, часу не гайте! Вирушайте!

Попрощалися брати з Чарівником-Жартівником, вклонилися низенько і вирушили в дорогу.

Ідуть, мовчать. І кожен руку до грудей, де вінок сховано, тулить, у кожного перед очима його дівчина-сміяниця стоїть. Кожному туга-печаль серце крає. Швидше б, швидше дійти до Бомбули, визволити дівчат з неволі!

Нетерпляче дивляться брати на ліхтарик-блимарик, прискорюють кроки. Про їжу і відпочинок думати забули.

Довго йшли вони полями і лісами, через гори перелазили, через ріки перепливали...

І от нарешті підійшли до міста-фортеці. Ткнувся промінь ліхтарика-блимарика у залізну міську браму, востаннє блимнув і погас.

Дивляться брати: на брамі величезними літерами написано "Бомбуляндія", а трохи нижче — "Сміятися суворо заборонено!"

Біля брами двоє криворотих карликів стоять, а у смугастій будці сидить здоровенницький вартовий з похмурим носом і сердитими вусами.

Побачив братів, ні слова не кажучи, мовчки гачкуватим пальцем поманив до себе. Підійшли брати.

Вартовий, так само не кажучи ні слова — тиць! — їм по черзі під носи величезну пробірку з написом "Аналіз на сміх". Засвербіло, закрутило у носах братам, та брати навіть не усміхнулися — розучилися ж вони сміятися.

— Можна! — буркнув вартовий криворотим карликам, і ті повільно розчинили скреготливу залізну браму.

Зрозуміли брати, що в Бомбуляндію пускають лише тих, хто не вміє сміятися. З радістю і сміхом воює Бомбула, тому й на Жарт-Птицю полював.

Пройшли брати крізь браму. І пішли безлюдними порожніми вулицями. Віконниці на вікнах зачинено, ніде — ні душі.

Вийшли брати на площу.

А на площі палац стоїть.

З усіх вікон гармати стирчать.

Підійшли брати до палацу, загрюкали у двері.

Прочинилися двері, вистромилася голова Чарівника-Войовника Бомбули — очі лупаті, ніс гачком, з рота кривий зуб стирчить.

— Хто такі? Чого треба! Битися чи миритися прийшли?

Перезирнулися брати, доторкнулися до вінків на грудях і дружно мовили:

— Прийшли з тобою воювати, полонених визволяти.

— О! Це інтересно! Заходьте!

Зайшли брати у палац. У величезному залі всі стіни зброєю завішані, а на канапі дві товсті жінки сидять — одна старша, погана, з бурулькою на носі, друга молодша, ще гірша, з двома бурульками на носі.

— Знайомтеся, — каже Бомбула. — Моя дружина Чарівниця-Войовниця Бомбулиця і моя дочка Чарівнеса-Войовнеса Бомбулеса… А це хлопці, що прийшли зі мною воювати, полонених визволяти.

— О! Дуже приємно! — сказала Бомбулиця з однією бурулькою на носі.

— Будь ласка, починайте! — сказала Бомбулеса з двома бурульками на носі.

Перезирнулися брати, та не встигли пальцем ворухнути, як чмихнув Бомбула своїм гачкуватим носом, — покотилися брати по підлозі і об стіну тільки — ляп!

— Мало каші їли, не набрались сили, — сказав Бомбула. — Зараз я з вас ізроблю жменьку попелу, зухвальці нещасні!.. Воювати вони зі мною здумали!

— Ой, тату! — скрикнула Бомбулеса. — Не роби з них поки що жменьку попелу. Подаруй їх мені, я з ними пограюся, бо мені нудно.

Ну, бери, доню. Попіл з них ізробити я завжди встигну.

Скочила Бомбулеса з канапи, підбігла до повержених братів, присіла біля них навпочіпки і питає:

— Ану кажіть, хто ви такі! Якщо ви мені сподобаєтесь і догодити зможете, хтозна, може, і я вам у пригоді стану!

Перезирнулися брати. А що, як удасться перехитрувати якось Бомбулесу.

— Чарівники ми, — сказали. І розказали їй кожен про себе.

— Ой, як цікаво! — сплеснула руками Бомбулеса. — Це ж просто чудово! Значить, так. Ти, Чаклун-Красотун, зробиш з мене красуню. Ти, Одівець-Кравець, подаруєш мені найгарнішу сукню на світі. Ти, Чарівник-Годівник, почастуєш мене тисячею порцій найсмачнішого і найрізнішого морозива. Ти, Чарівник-Садівник, виростиш мені трояндовий кущ з тисячею троянд різних сортів. Ти, Майстер-Видумляйстер, подаруєш мені всі гральні атракціони, які тільки є у світі. Ти, Літун-Плавець-Ходило, подаруєш мені чобітки, щоб уміли танцювати і вальси, і гопаки і всі танці на світі і, танцюючи, перестрибували через будинки і дерева. А ти, Чарівник-Будівник, збудуєш палац до самого неба, щоб було там усе, що мені треба, і щоб цілий день музика грала, мою душу звеселяла. Ну, починайте! Швиденько! Мені не терпиться! Ти, ти, Чаклун-Красотун, перший починай! Роби швиденько мене красунею. Ну!

Крекчучи, підвівся з підлоги Чаклун-Красотун, зітхнув, рукою змахнув, чарівне заклинання проказав:

Ану швидко, ану скоро

Стань красунею, потворо!

Дивиться, — Бомбулеса як була товста, препогана, з двома бурульками на носі, так і лишилася.

Знизав плечима Чаклун-Красотун, знов махнув рукою, знову чарівне заклинання проказав. І знову нічого не вийшло.

Втретє проказав чарівне заклинання Чаклун-Красотун, втретє змахнув рукою — те ж саме.

— Та ти що! — скипіла Бомбулеса. — Руками тільки перед носом махаєш, більше нічого. Ще й обзиваєшся!

— Вибачайте, — зітхнув Чаклун-Красотун. — Сам не знаю, чого це в мене нічого не виходить. Мабуть, тому, що я трамвований, тобто травмований вашим татом

— Ану ти! — тицьнула пальцем Бомбулеса на Чарівника-Годівника.

Підвівся, крекчучи, з підлоги Чарівник-Годівник, зітхнув, рукою змахнув, чарівне заклинання проказав:

Еники-беннки!

Хоч я люблю вареники

І не люблю морозиво,

Але

Хай з'явиться негайно

Пломбір і крем-брюле!

Дивиться — нічого нема.

Ніякого морозива.

Вдруге змахнув рукою Чарівник-Годівник, вдруге проказав заклинання — те ж саме.

Втретє змахнув рукою і проказав заклинання, — знову нічого не вийшло.

Розгнівалась Бомбулеса — аж бурульки на носі посиніли.

— Ви що! Глузуєте з мене?!.. Такі-сякі!..

— Еге! — загомоніли брати. — Вас би отак об стінку ляпнути! Не те, що чаклувати, дихати б не змогли.

— Та що ти з ними балакаєш! — гримнув Бомбула. — Та я їх зараз тільки — жух! — а потім тільки — дмух! — і попелу не залишиться.

— Ні! Ні! — закричала Бомбулеса. — І так ти мені все діло зіпсував. Була б уже красунею і все мала б, що забажала, якби не ти.

— Так! Так! — підхопила Бомбулиця. — Не чіпай їх! Хай відпочивають, сил для чарів набирають. А потім і мене красунею зроблять. Я теж хочу.

— Значить, так… — сказала Бомбулеса. — Даю вам час до ранку. Якщо уранці не зробите мені те, що я бажаю, — тут вам і кінець настане.

І враз підлога під братами розсунулася, і полетіли брати в підземелля.

Попадали на мокру солому.

Лежать, зубами цокають, тремтять.

Холодно, темно, сиро.

Спробував Чарівннк-Будівник чарівне заклинання проказати, щоб замість підземелля хоч більш-менш тепле приміщення з'явилося — нічого не вийшло. І в Одівця-Кравця, який хотів щось тепленьке з одягу начаклувати, — теж не вийшло. І решта братів абсолютно нічого не змогли зробити. Геть-чисто всі чари їхні пропали, як не було.

Засумували брати.

Лежать, тремтять, зітхають.

— Мабуть, кінець нам прийшов.

І не так себе їм жалко, як сестриць-сміяниць, яких вони визволити не в змозі, не в силі.

Кожен руку до грудей притуляє, де біля серця вінок схований, і ніжні сумні слова шепоче.

— Ех! — тихо зітхнув Чарівник-Будівник. — Не жаль було б і життя віддати, тільки б її побачити.

І раптом з темряви почувся голос, мов дзвіночок:

— Не треба життя віддавати. Я тут.

Засвітився враз ліхтарик-блимарик, і побачив Чарівник-Будівник у кутку підземелля дівчину з суничної галявини — високу, струнку, як тополя, ставну, чорноброву Веселицю Прекрасну. А поряд — всі шестеро її сестер.

— Так ви теж тут! — підхопилися брати, кинулися до них. Слова вимовити не можуть.

Нарешті Чарівник-Будівник отямився й каже:

— Ну, тепер мені й смерть не страшна. Усміхнулася Веселиця Прекрасна.

— Не про смерть, про життя думати треба. Треба думати, як самим звідси вибратися і Жарт-Птицю звільнити.

Зітхнули брати всі разом:

— Як же це зробити, коли в нас усі чари геть-чисто пропали. Безсилі ми.

І знову усміхнулася чорноброва дівчина, аж посвітлішало в підземеллі (недарма її звали Веселицею Прекрасною). Усміхнулася й каже:

— То, хлопці, нічого. Не сумуйте. На Бомбулу все одно ніякі чари не діють. Поряд з ним усі інші чари зникають. Недарма й ваші зникли. Тільки ні він, ні Бомбулиця, ні Бомбулеса не знають про це. І не знають вони, що пересилити їх може не чарівна, а звичайна сила — розум і праця, мужність і дружба. І якщо ми всі гуртом візьмемося, то подолаємо їх.

— Ми готові! — вигукнули брати. — Кажи, що робити.

Перш за все треба нам з цього підземелля вибратися. І не просто вибратися, а в сусіднє підземелля перейти, де Бомбула зберігає чарівний крам-ловсам, з якого мішки-самолови робляться. Без мішків-самоловів не подолати нам Бомбулу з його посімейством, криворотими карликами і вартою.

— А як же нам у сусіднє підземелля перейти? — питають брати.

— Хто у вас на вигадки мастак? — питає Веселиця Прекрасна. — У нас Олена-Вчена.

І на сестрицю-сміяницю показує, в якої очі, мов фіалки лісові. Це її Майстер-Видумляйстер на суничній галявині зустрів, її вінок з лісових фіалок біля серця носить.

Подивились майстри на Майстра-Видумляйстра.

— Він! — кажуть.

Почервонів Майстер-Видумляйстер, опустив очі. Крім заклинання "Тангенс-синус-керосинус…" нічогісінько в голові нема.

— Не можу… Не вмію… — ледь чутно прошепотів.

— У невмілого руки не болять, — усміхнулась Олена-Вчена. — Берись та вчись.

Одвела його вбік, щось шепотіти почала. Він тільки головою киває й підтакує.

Потім Олена-Вчена й каже:

— Придумали ми землерийний пристрій. З гребінців наших дівочих, з черевиків ваших парубоцьких: гребінцями пристрій землю риє, черевиками одкидає — тунель прокладає.

Віддали сестриці свої гребінці, поскидали брати свої черевики! Заходилися Олена-Вчена й Майстер-Видумляйстер ладнати пристрій. Голови один до одного посхиляли, вона показує, він киває, підтакує, захопилися — нічого круг себе не бачать.

Дивляться брати — а Майстєр-Видумляйстер усміхається несміливо, ледь-ледь, але усміхається. Вперше відтоді, як чарівником став.

Зробили Олена-Вчена і Майстер-Видумляйстер свій пристрій. Почали хід у сусіднє підземелля рити.

Гребінцями риють, черевиками землю одкидають — тунель прокладають.

Брати і сестриці їх підміняють. Дружно у сім змін працюють.

Довго рили хід. Нарешті прорили.

Вилізли в сусіднє підземелля. Дивляться — під стіною краму-ловсаму лежать сувої.

Веселиця Прекрасна й каже:

— Ну от! Тепер за мішки-самолови братися треба. А це не просто мішки, а такі, з яких навіть чарівник сам не вилізе. Їх і покроїти треба вміти, і пошити треба вміти. Хто з вас шити мастак? У нас Галя-Ткаля.

І на сестрицю-сміяницю показує, в якої очі сині-сині, як волошки польові. Це її Одівець-Кравець на суничній галявині зустрів, її вінок з польових волошок біля серця носить.

Глянули брати на Одівця-Кравця.

— Він! — кажуть.

Почервонів Одівець-Кравець, опустив очі.

— Нічого не вмію, — чесно признався.

— У невмілого руки не болять, — усміхнулася Галя-Ткаля. — Берись та вчись.

Вийняла з кишені ножиці, заходилася крам-ловсам кроїти. Одівець-Кравець підсобляє, головою киває — вчиться.

Покроїли, взялися шити. І хоч Одівець-Кравець раз у раз пальці коле, проте не зважає, голкою махає — аж чуб мокрий.

Дивляться брати — а Одівець-Кравець усміхається. Несміливо, ледь-ледь, але усміхається. Вперше відтоді, як чарівником став.

Довго шили вони (брати й сестриці їх підміняли, у сім змін працювали), пошили чотири здоровенницьких хитромудрих мішки-самолови.

Веселиця Прекрасна й каже:

— Ну а тепер треба з підземелля нагору підніматися.

Для цього Бомбулі служить ліфт-ескалатор. Оно він. Але треба розібратися, як ним користуватися. Хто у вас по засобах пересування мастак? У нас Надійка-Водійка.

І показує на дівчину-сміяницю, як лілея, білолицю. Це її Літун-Плавець-Ходило на суничній галявині зустрів, її вінок з білих лілей на грудях носить.

Глянули брати на Літуна-Плавця-Ходила.

— Він! — кажуть.

Почервонів Літун-Плавець-Ходило, опустив очі.

— Не вмію я нічого, — чесно признався.

— У невмілого руки не болять, — усміхнулася Надійка-Водійка. — Берись та вчись.

Заходилася Надійка-Водійка коло ліфта поратися — розбиратися, як ним користуватися. Літун-Плавець-Ходило тільки головою киває, підтакує. Незвичайний ліфт, хитромудрий, такого в світі ніде немає. Але

розібралися Надійка-Водійка з Літуном-Плавцем-Ходилом. Зашурхотіли, розчинилися двері.

Дивляться брати, — а Літун-Плавець-Ходило усміхається. Вперше відтоді, як чарівником став.

— Заходьте у ліфт, поїхали, — сказали Надійка-Водійка і Літун-Плавець-Ходило.

Зайшли брати і сестриці-сміяниці в ліфт, поїхали нагору.

І піднялися прямісінько у палац, у той самий зал, де на стінах зброя висить.

Бачать — ранній ранок нагорі. Сонечко у вікна всміхається. Тремтить-дзеленчить на стінах зброя — так хропуть Бомбула і його посімейство.

А мішки-самолови вже самі з рук рвуться.

Гоп!

Гоп! Гоп!

Бомбула, Бомбулиця й Бомбулеса навіть прокинутися не встигли, як уже в мішках опинилися.

А в четвертий мішок-самолов кривороті карлики і посіпака-вартовий потрапили.

Вкинули брати всі чотири мішки у ліфт-ескалатор, натиснули кнопку — гур-гур! — поїхала уся Бомбуляндія під землю на віки вічні.

— Ну а тепер, — каже Веселиця Прекрасна, — треба Жарт-Птицю визволяти. Оно бачите, височенна неприступна круча під хмари звелася. І біля самісінького верху ледь помітна цяточка чорніє. То печера. У тій печері замурував Бомбула Жарт-Птицю, щоб ніколи вона людям не усміхалася.

— Як же туди дістатися? — в розпачі перезирнулися брати.

— Треба розібрати палац Бомбули і з того каміння побудувати сходи, — сказала Веселиця Прекрасна. — Іншого виходу нема. Важка й виснажлива це робота. Сили потрібні. А ми й рісочки в роті не мали. Виснажилися, охляли. Оно за палацом сад з різними химерними рослинами. Та які з них їстівні, а які отруйні — невідомо. Та й приготувати їх, мабуть, треба. Хто з вас у рослинах знавець і куховарити мастак? У нас Томка-Агрономка та Варка-куховарка.

І вказала спершу на сестрицю-сміяницю, в якої вуста ніжні, мов червоний мак, горять, а потім на сестрицю-сміяницю, в якої карі очі золотисто проміняться, а щоки рум'яні, наче мальви лісові. Були то дівчата, яких зустріли на суничній галявині Чарівник-Садівник та Чарівник-Годівник. І цим братам довелося червоніти й опускати очі. Бо й вони не вміли нічого. Та дівчата їх навчили. І вони також усміхнулися вперше після того, як чарівниками стали.

Томка-Агрономка і Чарівник-Садівник назбирали, накопали у саду різних їстівних рослин, фруктів-овочів. Варка-Куховарка і Чарівник-Годівник наготували смачного обіду. Хотіли вже їсти, аж тут Веселиця Прекрасна й каже:

Стривайте! Гляньте одне на одного — на кого ми схожі? Чи годиться у такому вигляді до столу сідати, пити-їсти починати?

Глянули брати-чарівники й сестриці-сміяниці одне на одного, усміхнулися. Ну й вигляд! Розпатлані, замурзані, землею перемазані.

— А хто у вас вміє чепурити, красу наводити? — питає Веселиця Прекрасна. — У нас Одарка-Перукарка.

І на сестрицю-сміяницю вказує, в якої золоте волосся — мов сонячний цвіт кульбаби. Це її Чаклун-Красотун на суничній галявині зустрів, її вінок з кульбабок золотих біля серця носить.

Довелося червоніти й Чаклуну-Красотуну.

Та Одарка-Перукарка швидко його навчила, і вдвох вони так усіх причепурили, що любо глянути було — не дівчата й хлопці, а лялечки.

Сіли вони до столу, гарненько пообідали.

— Ну а тепер — за роботу! — каже Веселиця Прекрасна. — Хто у вас будувати мастак?

Тут уже й найстаршому братові, Чарівникові-Будівникові довелося пекти раків. І чи не найбільше. Бо у сестриць будівницею була сама Веселиця Прекрасна.

І як же неприємно було найстаршому братові опускати перед нею очі й казати:

— Не вмію…

І чути у відповідь:

— У невмілого руки не болять. Берись та вчись.

Але нічого не поробиш. Коли щось не вмієш, завжди соромно.

Дружно взялися усі за роботу. По камінчику розібрали палац Бомбули. І почали з того каміння будувати сходи.

Ох і важка була то робота — будувати сходи аж до самісіньких хмар! Але диво дивне — чим довше вони будували, чим вище піднімалися, тим веселіше їм ставало, незважаючи на втому.

І сама рвалася з грудей пісня:

Сонце світить, Землю гріє. Хто працює — Той радіє. Квіти квітнуть, Пісня ллється. Хто працює — Той сміється.

Довго будували вони сходи. Та нарешті збудували.

Зайшли в печеру, розбили мур і випустили на волю чарівну Жарт-Птицю. Злетіла вона до сонця і — заспівала. І така радість братів охопила, що ні в казці сказати, ні пером описати!

Глянули брати з гори на світ — та який же він гарний! Сонячний і веселий. Дзвінкий, птахоспівний, красноквітий!

І подумали брати — та невже ж було таке, що їм жити не хотілося!.. Аж згадувать страшно!

І вигукнув Чарівник-Будівник:

— А давайте збудуємо тут місто-сад Радоград!

— Правильно! — сказала Веселиця-Прекрасна.

І всі інші брати і сестриці сказали:

— Абсолютно правильно!

І знову взялися вони за роботу.

Незабаром зросло чудове місто-сад Радоград.

А коли місто було побудоване, раптом задзвонив чарифон-автомат. Взяли брати трубку і почули далекі-далекі й рідні-рідні голоси:

— Здрастуйте, сини наші, синочки, синочки-голубочки! Ми все-все бачили по чаривізору і все-все знаємо. Дуже ми за вас раді, нарешті ви зрозуміли, що вам треба. Тепер ми спокійні. Щасти вам!

— Ой, стривайте! Не кладіть трубку! — загукали брати. — Стривайте! Готуйтесь, чекайте і нас зустрічайте! Зараз ми по вас прилетимо. Годі вам жити у самоті на горі Спокою. Ви тепер житимете з нами, у місті Радограді.

Сіли брати на літак і полетіли на гору Спокою. Забрали діда Мудрила і бабу Лагоду і привезли у Радоград. І відбулося бучне свято. Одразу новосілля і весілля. У грандіозному Палаці Щастя одночасно одружувалося сім пар:

Чарівник-Будівник і Веселиця Прекрасна, Чарівник-Садівник і Томка-Агрономка, Чарівник-Годівник і Варка-Куховарка, Чаклун-Красотун і Одарка-Перукарка, Одівець-Кравець і Галя-Ткаля, Майстер-Видумляйстер і Олена-Вчена, Літун-Плавець-Ходило і Надійка-Водійка. Правда, як вам відомо, називалися так брати тільки за звичкою — адже вони не були вже ніякими чарівниками, а були звичайними вмілими трудівниками.

А коли відгуляли молоді весілля, знову взялися до праці — зводити людям будинки, вирощувати сади, годувати людей смачною їжею, майструвати для них різні машини, що полегшують важку працю, одягати їх у найчудесніші вбрання, робити їх гарними і молодими і возити їх швидко й весело по усій-усій землі.

І були брати завжди радісні і щасливі. Бо їм завжди співала свої веселі пісні чарівна Жарт-Птиця. І я хочу, любі друзі, щоб ви добре запам'ятали:

Співає, сміється чарівна Жарт-Птиця

Тому, хто уміє і любить трудиться!

І хто цього не забуде —

Той завжди щасливий буде!..